



Иван Вазов
На девица

Гизава девице,
младий розен цвет,
лепа гълъбице,
миличка Софице,
мой любим предмет.

С нежност благодатна
даваш ми ръка
и с мисъл приятна
за бъдащност златна
пълниш ми духа.

Ти ми в упоенье
вричаш с либен глас
в туй съединенье
райско усладженье
и за двама нас.

Вече в мен сърцето
бързо тупа, бий
и с възторг обзето
радостта си клето
не може да скрий.

Виждам се в Цитера
в сладости упит
и теб кат Венера
гледам и трепера
и люба честит.

Тъй кат е, девице,
би ли ща студен
в мойте младиници
към твоето лице,
мой ангел безцен?

Коя душа жива
с малко, много свест
би ще толкоз дива
да се не упива
от подобна чест?

Кой не би съгласен
свой живот със друг
да мени по-ясен,
рай небесен, красен
да намери тук?

Но о враг безмилен!
Пред заристий Феб
кат феникс безкрилен
аз съм днес безсилен
да фръкна към теб.

Сцили и Харибди,
спънки брой голям,
предразсъдки, кривди
и хорски обиди
пречат днеска нам.

Всуе Именея
вий венец за нас,
нимфите до нея
пущат на Орфея
арфата без глас.

Трябва, момне драга,
любовний огън
от нас веч да бяга,
за наша облага
той да е навън.

Трябва да изстине
туй чувство у нас,
в млади ни години
требува да мине
тоз удар въз нас!

Тъй съдба искала!
Тя сама ни сля,
рай ни бе създала,
а днес във провала
пак ни фърля тя.

Търси утешенье
във друго сърце;
забрави ме мене!
Туй люто мъченье
към гроб ме влече.

Но прости ме, момне,
да мразиш недей!
Твой другар те помни
и във песни скромни
скръбта си ще лей.

А зефир безливий
до теб ще донсе
въздишки горчиви
и поклони живи
от мойто сърце.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8400>]